

LYDEN AF MØRKE

... Husene glør på mig med tomme øjne. Ikke helt tomme. Eriks hus, øens største, har lys i et vindue. Det rager mig ikke hvad der foregår derinde. Men hvem kan lade være med at spionere bare en lille smule. Når muligheden er der. Når der ikke er risiko for at blive opdaget. Et lysende vindue er en fristelse, sådan er det bare.

Lyset kommer fra Eriks køkken, der er påfaldende moderne i forhold til det gamle stenhus. Hvide køkkenelementer med falsede facader af den type, der skal signalere gammeldags hygge, men bare oser af penge, der er givet dårligt ud. Blomstrede gardiner i grønt og beige, røvballemodellen. I vindueskarmen ligger en ravklump, stor som en knytnæve, ved siden af en vase med kunstige blomster og en lille tønde af noget, der ser ud som træ.

I lyset fra emhætten står Erik i underbukser. Vender noget i en stegepande med en gaffel og en hurtig hånd. Brænder sig næsten ikke. Fiskelugt siver ud til mig gennem vinduessprækken. På køkkenbordet ved siden af komfuret står der en plasticbeholder. En af dem man køber billig is i.

Det er skamfuldt at stå og glo på en mand på den måde. Jeg burde gå min vej. Men noget holder mig fast. Jeg har kun set Erik i arbejdstøj. Blå arbejdsbukser, ternet skjorte. Nu står han foran sit komfur i et par ikke alt for sexede underbukser. Han har kraftige lår og lægge, hele kroppen er tæt. Man ved ikke rigtigt, hvad der er hvad på den. Muskler, ben, fedt, det hele virker som en homogen substans, hårdt og uflytteligt. Nu vender han sig halvt, og jeg ser hans mave, en hård kugle under den hvide undertrøje.

Han har en gaffel i hånden og stikker den ned i panden. Fisker en bid op, puster på den. Stopper den i munden. Jeg kan se hans kæber bevæge sig. Tygge, synke. Tygge, synke.

Jeg har trukket mig et par skridt tilbage fra vinduet. Selv om han vendte sig helt, ville han ikke få øje på mig, men han vender sig ikke. Han bliver stående ved komfuret. Gaffer fisk i sig fra panden. Sprøjter ketchup fra en stor, rød flaske på

fisken, et ordentligt plop. Hans kæber arbejder. Nu åbner han brødkasse og tager et stykke rugbrød. Folder det sammen og propper det i munden. Drikker øl fra en dåse på køkkenbordet.

Jeg bliver stående. Jeg kan ikke rive mig løs. Synet af Erik i køkkenet giver mig kvalme. Erik i sit køkken med gafflen i stegepanden, med rugbrødet inden for rækkevidde, med øldåsen.

Jeg står og ser på ham. På en, der synes, det her er godt nok til ham. At æde sin mad som et dyr. Alene. Blot for at stille sulten. For at få stemmen derinde til at holde kæft et stykke tid.

Mad. Sex. Et fedt. Få det overstået. Det handler ikke om madlyst. Eller sexlyst. Jeg kender dig, Erik. Du behøver ikke fortælle mig om dit sexliv. Uden at have vekslet mere end ti ord med dig. Velkommen til øen. Skal jeg køre bagagen op for jer. Du står i dine underbukser i lyset fra din emhætte, du har brune sokker på fødderne, og jeg læser dig som en åben bog.

Min egen historie kender jeg. Jeg er begyndt at flytte brikerne sammen til et billede. Jeg kender ikke Eriks historie, ikke så meget som en enkelt brik af den, men jeg ser resultatet. Jeg ved, hvordan man ser ud indeni, når man lever sådan. Fra hånden i munden. På alle områder.

Han har spist færdig. Skraber resterne ned i plasticbeholderen og klemmer låget fast. Tager sig i det, åbner låget på klem og vipper et stykke rugbrød ned til resten. Vender sig mod vinduet. Et øjeblik tror jeg, han har set mig, men han skal bare lukke det. Et lille smæld. Så der er markeret en slags grænse mellem ham og verden. Den grænse har man brug for, når man lever sådan.

Jeg venter, til han har slukket lyset derinde. Til jeg ser en lampe blive tændt i naboværelset, det blå skær fra fjernsynet. Så travler jeg ned ad stien. Sniger mig af sted, så lydløst, jeg kan, selv om ingen kan høre mig. Ikke Erik. Heller ikke nogen anden. Øen ligger øde i det svindende lys. Fyrets strålebundt svinger rundt og rundt over mit hoved. Støt. Urokkeligt.

På vej ned over klitterne møder jeg ingen. Fuglene er i gang ude på de lave rev, et kor af natlige stemmer. Ude mod vest kan himlen stadig prale med en enkelt lysstribe.

I bugten ligger en lille motorbåd for anker. Der er mørkt ombord. Måske ligger der nogen og sover. For at spare havneafgiften. For at slippe for konen derhjemme en enkelt nat. Være på plads for at røgte net tidligt i morgen. Himlen er klar. Der er stjerner. Jeg ved ikke hvad de hedder. Det føles som en lettelse. At de ikke skal hedde noget. At det bare er stjerner.

Jeg er næsten af tøjet, da jeg hører skridt. Tunge fødder. Claus' skridt lyder ikke sådan. Claus går let på jorden på sine lange ben. Alligevel er det ham, jeg vil se komme ud af mørket. Ham, jeg råber på. Claus.

Nogen svarer. En stemme, der taler med Eriks dialekt. Men det er ikke Erik. Stemmen er yngre. Den tilhører en fremmed. Den skifter retning og kommer imod mig.

- Er det Lone? Han står foran mig. - Hvad er du for en?

I mørket ser jeg blot hans omrids, ingen detaljer. Fornemmer snarere end ser en stor krop, en hel del større og kraftigere end min egen. Kraftig nok til at bukke begge ender sammen på mig, hvis det er det, han vil. Desuden er jeg halvnøgen. Grydeklar. Lige til at proppe noget i, lige så upersonligt som man fylder en kylling. Hvis det er det, han vil. Det er hans valg. Jeg ved det. Han ved det. Det sidder i rygmarven. Han har overtaget. Vil han voldtage mig, eller ligefrem slå mig ihjel, kan jeg sparke, skrig og slå. Er han tilstrækkeligt tung og stærk, spiller det ingen rolle.

De undvigemanøvrer, jeg behersker, kræver fast grund under fødderne. Her i sandet har jeg næppe en chance. Jeg samler skjorten sammen om kroppen og tager et skridt tilbage. Trusserne havde jeg nået at krænge af, de ligge på sandet og lyser. Han samler dem op. Lugter til dem. Laver en kysselyd.

- Jeg vidste ikke, der var en til.

Han klukker velvilligt, som til et barn, der gør nuttede ting. Et ufarligt væsen, rørende i sin hjælpeløshed. Jeg kan lugte ham. En blanding af deodorant og ølånede. Af uld og gummi.

En hånd griber fat om mit håndled, den er ru, og neglene kradser, da han trækker mig nærmere.

Hånden sidder for enden af en kraftig arm, og selv om jeg stritter imod holder den mig fast. Hånden trækker mig nærmere. Jeg er nøgen under skjorten, om et øjeblik mærker han det. Han skal ikke mærke det. Han skal slippe mig. Nu.

Billedet af Erik ved komfuret glimter forbi. Billeder af mig selv. Af en krop, det var lige meget med. Jeg var ikke i den. Jeg var et andet sted. Kroppen var noget, jeg brugte. Et instrument, jeg kunne tænde og slukke for efter behov. Som man bruger et tandlægebor. Eller en græsslåmaskine. For at rette en fejl. For at fjerne noget. Få den murrende smerte til at tie.

Det er anderledes nu. Manden, der holder min arm i et fast greb kan tage noget fra mig. Han kan skade mig. Tilføje mig skade, som det hedder. Ubodelig. Det er hans valg. Jeg har ikke en skid at skulle have sagt.

Sekundet før panikken griber mig fungerer kroppen pludselig. Mit højreben sparker ham over skinnebenet, og jeg rykker mig fri i bevægelsen. Jeg lander i vandet med et plask, men kommer op med det samme. Stikker i løb langs strandkanten. Sandet er fast her, og det er lavvande. Desuden løber jeg hurtigt, når jeg løber. Helt sikkert hurtigere end han.

Han følger ikke efter mig. Bag mig hører jeg hans latter. Den er stadig fuld af velvilje. Som latter kan lyde tidligt i en rus, hvor hele verden er ens ven.

Over skulderen ser jeg ham vade ud mod båden. Han har hoftelange gummistøvler på. Ude ved båden tager han afsæt og svinger sig op i bagenden. Et øjeblik efter rykkes motoren i gang med et brøl. Skummet rejser sig i en triumferende bølge efter det lette skrog, da han svinger båden ud af bugten i retning mod vest og fastlandet.

Min tunge klæber til ganen. Det drypper ned ad benene. Ikke bare fordi jeg faldt i vandet, faktisk står jeg ret op og ned og pisser som en hund. Det varme blander sig med det kolde på mine rystende ben.

Jeg skyller mig af og tørrer mig med trusserne. Jeg kan høre mig selv hulke. En tør hulken, som en usmurt pumpe. Hiv og hiv og hiv. Det skal jeg holde op med. Det skal jeg holde helt op med. Desuden skal jeg have tørre øjne og tør skjorte og trusserne et usynligt sted, og hvorfor ikke på kroppen. De er kolde som døde fisk, da jeg krænger dem på.

Claus må ingenting vide. Det er hovedoverskriften. At holde Claus på lang afstand af det, der er sket. Der ikke er sket. Hans reaktion kan jeg ikke forudse, men den kan være end selve hændelsen. Jeg kan stå med en rolle, jeg ikke kan overskue, i hans liv, i mit eget. Det er for indviklet. For krævende. For tidligt, griber jeg mig selv i at tænke, selv om det langt fra er sikkert, at det nogen sinde bliver rette tid.

Der er lys hos Erik, da jeg passerer huset. Fjernsynet er tændt og kaster reflekser mod væggen. En skygge derinde, eller er det to. Det ser ud som Erik og en til. En mindre, spinklere. Eller også er skyggerne blot en del af flimmeret i min flimrende hjerne.

Havelågen knirker og kalder Claus frem i køkkendøren. Hans silhuet er det jeg helst vil se, og det jeg er mest bange for.

Det ville være let at kaste mig ind til ham. Ånde ud eller lettet op. Græde færdigt. Det er bagefter, det svære kommer.

- Du var længe væk, siger han. - Jeg skulle lige til at sende en Sankt Bernhardshund ud efter dig.

I det samme mærker jeg, at lommelygten er væk. Den må være faldet ud af skjortelommen, da jeg løb. Måske i vandet. I bedste fald på stranden. Jeg leder efter den i morgen.

Jeg går forbi ham, ind i køkkenet, hvor opvasken stråler blankt som på en reklame. Jeg er målrettet, fokuseret, spændt som en streng af at beherske mig. Inde på badeværelset smider jeg trusserne i pedalspanden. Jeg orker ikke forklare våde trusser, jeg orker ikke at forklare noget som helst. Skjorten hænger jeg på en krog ved siden af håndklæderne og håber, den tørrer. Jeg spuler benene af under bruseren. Vandet er knapt lunkent, Claus må have taget bad og brugt det varme.

Sengen knager inde i soveværelset. Hold om mig, Claus. Jeg vil ikke være nødt til at sige det. Bare hold om mig. Uden at vide hvorfor. Uden at det skal have konsekvenser, ingen af os kan overskue. Hold om mig. Giv mig et øjeblik uden for mig selv, i din rolige krop. Lad

mig entre den, som man entrer en gondol, en velbygget båd på stille vand. Lad mig være et med din beherskelse, dine sikre bevægelser. Et øjeblik. Bare et øjeblik.

Han ligger oven på dynen og læser i et tidsskrift. Han løfter lige blikket, og jeg kan mærke, han følger mig med øjnene. Da jeg passerer sengen på vej mod klædeskabet, sænker han tidsskriftet.

- Gåsehud på benene, siger han. - Ikke godt.

- Hvad vil du så gøre ved det?

Tidsskriftet lander på natbordet. Jeg ligger oven på ham og borer hovedet ned i puden. Hans hænder er mod min ryg, og intet andet betyder noget. Til han fjerner hænderne. Til han løfter min overkrop fra sin, og vi får øjenkontakt.

- Hvad er der galt?

- Ikke noget.

- Hold op.

Ødelæg det ikke, Claus. Betragt mig som en fugl, der forsøgsvis er landet på din hånd. Fugle tager flugten ved hastige bevægelser.

- Jeg kom til at fryse.

- Og?

- Og ingenting.

- For Satan, Lilith. Hvad er der sket?

- Ingenting, siger jeg jo.

Jeg lyver ikke. Objektivt set er der ingenting sket. Har noget været farligt, har jeg klaret det. Som jeg klarer ting. Som jeg er vant til at klare ting. I min barndom var der ingen til at klistre mig sammen, hvis jeg gik i stykker. Så jeg gik ikke i stykker. Jeg er god til ikke at gå i stykker.

Claus' barndom består af lige dele fynsk provins, musiklærerforældre og søskende. Villahave og gravhund. Gode kammerater, sunde fritidsbeskæftigelser. Han har givet mig overskrifterne, og det er ren candyfloss.

Min barndom er min. Jeg har lagt den bag mig, jeg vil ikke tvinges til at sovse rundt i den. Hidtil har han respekteret min sikkerhedsafstand. Det skal der ikke laves om på.

Jeg læser ikke i sengen. Jeg læser ikke overhovedet, bogstaver siger mig ingenting, men der ligger en fotobog på mit natbord, en nogen har efterladt i huset. Jeg ruller over på min egen sengehalvdel og tænder lampen.

Pressefotos. En festlig blanding af sultende børn og kongelige personer. Naturkatastrofer, udraderede landskaber, en og anden popstjerne. Mænd i kamuflageuniformer. Filmfestival med anorektiske blondiner i nedringet på røde løbere. Sporene efter bilbomber. Burkaer. Blodstænk på hvidkalkede mure.

Claus er vendt om på siden og ligger og ser på mig, umulig at ignorere. Minefelterne er mange, og ikke bare på pressefotos, men angreb kan selv i Claus' tilfælde tænkes fungere som forsvar. Jeg kan altid gøre et forsøg.

- Hvad glør du på?

- Dig.

- Lad være med det.

- Du er ikke usynlig, Lilith.

Det her ligner alvor. Er jeg lokket med til denne gudsforladte ø for at vi skal have alvorlige samtaler. Er det formålet, har jeg sagt ja til noget, der stod med så små bogstaver, at det var let at overse. Hvad det end er, ligner det her ikke vores sædvanlige tone. Den lette, den, hvor vi danser hen over gletcherisen i balletsko uden at bekymre os om eventuelle sprækker, triptriptrip. Uden at få forfrysninger i fødderne. Ingen grov jargon, kun den luftigste lethed. Så vi hele tiden er sikre på ikke at have sagt for meget.

- Det ved jeg sgu godt.

Hverken Claus eller jeg har talent for mopsethed. Vi bevæger os virkelig som balletdansere, uden at støde ind i hinanden. Ingen af os fører, og vi skiftes til at løfte. Den

perfekte pas-de-deux. Nu har Claus afbrudt dansen midt i et løft. Jeg tumler ned mod gulvet, og jeg har ikke lyst til at slå mig.

Jeg glør på ham. Kan han ikke forstå, hvad jeg siger. Men han er ikke sådan at skræmme. Der er ingen anklager i hans øjne. Han ser bare uforstyrreligt alvorlig ud.

- Du får lov til at være i fred, siger han. - Du lader mig være i fred. Det er fint nok. Men.

Claus og jeg har aldrig skændtes. Et skænderi forudsætter en konflikt, og vi har ikke haft nogen. Det har ikke engang føltes, som om der var brug for at bøje af. Nu føles det, som om et skænderi vil være lettere end det, han lægger op til.

- Men hvad? Gider du ikke lave mad? Er du træt af at vaske op? Det er bare at sige til. Jeg tror ikke, du har lyst til at æde min mad, men jeg kan sagtens vaske op.

Han afbryder mig

- Min mor plejede at sige, er du sy' ska' du si'et, du skat' gå å pin's.

Han har talt fynsk. Det har han ikke gjort før. Det kommer så overraskende, at jeg ikke kan lade være med at grine.

Han griner også, og latteren redder os i noget, der ligner et halvt minut. Så er han alvorlig igen. Han siger ikke noget. Ligger bare der på siden med hovedet på albuen og ser alvorlig ud.

Efter endnu et halvt minut er tavsheden for provokerende.

- Hvorfor skal jeg absolut være lige som dig?

- Fordi jeg ikke kan lide at være udenfor.

- Dit problem.

- Du kommer ind ad døren, og noget er ad Helvede til. Når jeg prøver at finde ud af, hvad det er, klapper du bare i. Det kan godt blive lidt ensomt.

- Hvad kan jeg gøre ved det?

- Slip mig indenfor.

- Det gør jeg jo.

- Det er fint nok at gå i seng med dig. Det er ikke det, jeg mener.

Jeg ved, hvad du mener, Claus. Jeg er selv træt af min småaggressive tone. Træt af at holde ham på afstand. Hvad er det værste, der kan ske, hvis jeg fortæller ham, hvad der skete på stranden. Jeg behøver ikke gå i detaljer.

- Der var en mand nede på stranden.

- En mand?

- Det var for mørkt til at jeg kunne se ham. Han havde gummistøvler på.

- Havde han gummistøvler på?

Nu griner vi. Det her er let. For let, måske.

- Han vadede ud og forsvandt i en båd.

- Blev du bange?

- Han gjorde ikke noget.

- Snakkede du med ham?

- Han spurgte, om jeg var Lone. Og så sagde han, at han ikke vidste, der var to.

- To? Af Lone? Gudfaderbevares.

Let, let. Grine det ubehagelige væk. En eller anden stodder i gummistøvler på natligt besøg på vores øde ø. Den gigtplagede håndværker kan have haft en gæst, bliver vi enige om. Der er ganske vist ingen lys i drivhuset, men han trækker vel indendørs på den her tid af døgnet. Måske har han inviteret gummistøvlefyren på middag. Renset hans nyfangede fisk med sine krogede hænder, stået ved komfuret i lyset fra emhætten. De har delt et par bajere i al uskyldighed og ført samtaler om ruser og fiskekvoter og skarv og sæl.

Fyren lugtede af øl. Den oplysning censurerer jeg bort, den ville afsløre, hvor tæt han kom. Den anden lugt nævner jeg heller ikke. En kraftig lugt af deodorant, fuld af fabriksfremstillede feromoner. Næppe noget man pjasker på for at gøre indtryk på gigtplaget kammesjuk. Hvem der så skulle have fornøjelsen, har jeg ingen forklaring på. Lone er det næppe. Janni er simpelthen usandsynlig.

Spændingen i rummet er ikke forsvundet helt, men nok til, at Claus rækker en arm ud efter mig. Jeg lægger mig ind til hans rolige krop. Han er søvning, og jeg vil bare ligge sådan et øjeblik, ikke andet, Claus, bare et øjeblik, hvor ingen magtkamp truer, hvor jeg ikke skal have lyst til andet end bare at være. Der bliver jeg liggende, til jeg mærker, at han er faldet i søvn. Selv er jeg lysvågen, da jeg flytter mig over i min egen sengehalvdel, forsigtigt for ikke at vække ham.

Claus sover med benene viklet om dynen. Mørket er fuldt af hans åndedræt, det rykker let i hans fødder, når en flue lander på dem, hans lange fødder, der kunne tilhøre en fugl med majestætisk gang, og som jeg kæmper for at fastholde på nethinden for at holde andre billeder på afstand, men billederne er der, og de kommer nærmere, de fylder mørket, de projiceres op mod væggen, hvor fyrets stråler skrider frem i uforstyrrelig takt.

Vinduet står åbent, og jeg ligger og lytter til natfuglenes skrig i de høje træer omkring fyret. I den anden ende af sengen ligger den første mand jeg ikke bruger, og som ikke bruger mig, og jeg leder stadig efter en acceptabel forklaring på, at jeg ikke kunne sige det til ham. Fortælle ham, hvad der skete. Sige det, som det var.

Jeg stod på stranden, halvnøgen, alene i mørket, og en mand overskred en grænse, en lugtgrænse, en hudgrænse, han greb mig om håndleddet, hans negle kradsede, han tog mine trusser og lugtede til dem, som om de var en del af min krop, og jeg kunne ikke forhindre det. Jeg rev mig løs og løb, men det var ikke derfor, jeg ikke kom noget til. Det var fordi han ikke gad at følge efter mig. Det var hans beslutning, ikke min.

Det ligger langt fra Claus at spille ridder. Det ville aldrig falde ham ind at påtage sig en beskytterrolle, der gør mig svag og afhængig. Det er ikke derfor, jeg ikke kan fortælle ham det. Men en del af mig er parat til at bagatellisere det. En mand der griber mig om håndleddet, der tager mine trusser og lugter til dem, skal det forestille et overgreb, og har jeg ikke en fortid, har mænd ikke været oppe og nede og ude og inde i alle mine åbninger, hvorfor bliver jeg hysterisk over sådan en bagatel. En anden del er parat til at give mig selv skylden, hvad skulle jeg alene på den strand efter mørkets frembrud, og hvorfor skal jeg absolut smide tøjet i tide og utide.

Et eller andet sted ved jeg, at det er skammen, der får mig til at holde kæft. Over at jeg lod det ske. Det, der skete. Skammen over, at jeg ikke kunne forhindre det.

Jeg er begyndt at ryste. Det er ikke af kulde, dynen er varm, og jeg svøber den om mig, fra top til tå er jeg indhyllet i bolster og dun. Det, der får mig til at ryste, er noget andet. Hjælpeløsheden. Afmagten. Og at det ikke står til at ændre.